

Poglavlje 1

Kada je Vrbica dovoljno odrasla da opaža svet oko sebe i kada joj je izraslo meko zlatnocrveno krzno, ostrvljani su počeli sa pripremama za proslavu njenog krštenja. Žitarice, jezgrasto voće i šumske bobice koje su sve dobro rodile trebalo je sakupiti i pohraniti u skladište tokom tog suvog, vrelog leta koje se odužilo. Pošto su vidre vodene životinje, nisu se udaljavale od mora, sa kojeg je dolazio svež povetarac i hladni slani talasi, ali su radile vredno kao i ostale životinje, prenoseći teret sa stena do dvorca. Naporno se radilo na čitavom prašnjavom ostrvu i svi su čežnjivo pričali o slavlju i zabavi povodom krštenja koje se bližilo. *Uskoro, uskoro.*

Dva su se događaja zbila noć uoči krštenja. Prvi je bio vidljiv, u njemu su sve životinje uživale i iščuđavale mu se, dok je drugi prošao nezapažen. Mnogo vremena je proteklo pre nego što je iko išta saznao o njemu, a do tada je šteta već bila načinjena.

Zvezde jezdilice! Noć Zvezdâ jezdilica! Te noći su se dešavale s vremena na vreme kada su zvezde skretale sa svojih

putanja, kovitlale se i ponirale po nebu, plesale i vrtele tako nisko da ste mogli da ih dotaknete. Brat Jelko je uvek znao kada dolaze Zvezde jezdilice i tada bi stanovnici ostrva pravili velike zabave, sa logorskim vatrama na obalama i visoko na brdima; naravno, uz gozbu. Noć Zvezdâ jezdilica uoči krštenja princeze Vrbice bila je još uzbudljivija, jer se uvek posle takve noći dešavalo nešto važno, bilo da je dobro bilo loše. Naravno, ovoga puta je moralo da se dogodi nešto dobro jer se radilo o princezinom krštenju.

Stare veverice su govorile da zvezde obično donose nešto bolje ukoliko je reč o dečacima, ali to uvek pričaju, kao što pričaju kako su ljuske badema godinama sve tvrđe. Neke sumorne krtice i ježevi koji uvek zbog nečeg gundaju, rekle su da se prethodnih noći nakon Zvezdâ jezdilica događalo nešto dobro pa tako ova noć mora doneti nešto loše. Ostali su se na to samo nasmejali i rekli im da odu da se bave nečim korisnim. Kako zvezde mogu da ukazuju na nešto loše, kada im se približavao dan Vrbičinog krštenja? Otkako je Krcko postao kralj, vremena su dobra.

Biće to izuzetno dobra noć za logorske vatre na brdima i plažama, delimično zbog dugog, vrelog leta, ali delom i zbog toga što je krtica Iverak, stolar, premestio svoju radionicu. Godinama ju je držao u pećini kraj dvorca, iza Livade karanfilića, ali ju je preselio pošto je mnogo toga moralo da se napravi za dvorac – novi ramovi za tapiserije, stolice za goste, udobniji nameštaj za dvorske životinje i, naravno, dečji krevetac, kolevka i orman za dečju odeću. Iverak, koji je uvek bio prekriven strugotinom, morao je da nađe još pomoćnika.

Kako je bio vešt u pravljenju čamaca i kako je imao mnogo porudžbina, odlučio je da radi negde dovoljno blizu mora, ali ne i toliko blizu da u njega upadne. Preselio se u novu radionicu u pećini blizu dvorskog pristaništa. Dok su Iverak i njegovi pomoćnici išli od stare radionice do nove, za njima su ostajali delići drveta, korâ i stare grane, kao i piljevina. Stalno su ih pratili povici: „Možemo li ovo da upotrebimo za logorsku vatru, gospodare Iverko?”

Veverica Smreki je pomagala Iverku. Iako se spremao da postane sveštenik, brat Jelko je smatrao da mladi sveštenici povremeno treba da se bave napornim fizičkim poslom. Takođe je smatrao da je okrutno po ovakvom danu držati mladu životinju u tornjiću, te je poslao Smrekija kod Iverka.

U staroj radionici koja je jako mirisala na sveže posećeno drvo, Iverak je tiho razgovarao sa svojom verenicom Leptiricom. Smreki, koji nije hteo da ih prekida, čekao je na ulazu. Kada su se dva Leptiričina mlada sestrića Bodljica i Grmko zaleteli ka vratima, ispružio je šapu da ih spreči u tome. Grmko se zaustavio, ali se stariji Bodljica, po običaju, zaletao i ne primetivši ga.

„Bodljice!”, uzviknula je Leptirica. „O, dobar dan, Grmko! I Smreki! Bodljice, nadam se da nisi samo protutnjao pored brata Smrekija?”

Bodljica se okrenu i tako značajno pokloni da je izgledalo kao da se baca na Smrekijeve zadnje šape i traži blagoslov. Grmko je promrmljao: „Bro jutro, brate Smreki”, a zatim, „šta treba da se radi, Iverko?”

„Da, šta treba da uradimo, Iverko?”, zapitao je Smreki.

„Dečaci, utovarite preostale male alatke u ručna kolica kako bi brat Smreki mogao da ih odgura do nove radionice”, rekao je Iverak. „Sve komadiće drveta koji mogu da se iskoriste, stavite u druga kolica.”

„Odmah!”, povikao je Bodljica i istog časa se bacio na zadatak, ali kako je svaki komad drveta koji bi podigao postajao mač, štit ili luk, sporo je napredovao. Grmko je, pak, radio bez prekida.

„Ako hoćeš mač, napraviću ti nekoliko drvenih”, rekao je Iverak. „Samo da znaš, biće tupi, a ako čujem da si njima napravio neku štetu, oduzeću ti ih! Sigurno hoćeš i štitove?”

„Da, molimo vas!”, povikaše uglas krtice.

„I malo drva za vašu logorsku vatru”, dodao je Iverak. „Pitam se samo kako znam šta vam treba?”

„Treba li da počistim pod?”, zapitao je Smreki.

„Ja ću to da uradim”, brzo se ubacila Leptirica, znajući da su pluća brata Smrekija jednom bila teško oštećena i plašeći se da bi se od oblaka piljevine opet razboleo.

Pošto je nekoliko puta odvezio kolica iz dvorca do peskovite pećine na obali sa Bodljicom, koji mu je, pomažući, više puta iskrenuo kolica tako da je pola drvene građe završilo na plaži, Smreki se vratio u staru radionicu i zatekao je čistu i pometenu sa samo nekoliko starih alatki i nešto dugačkih greda uredno složenih uz zidove.

„Neka ostanu tu”, rekao je Iverak. Širom je otvorio vrata u podu na kraju pećine i nestao kroz njih. „Izneću poslednje stvari iz radionice i onda smo gotovi.”

* * *

„Idem i ja s vama”, predložio je Bodljica.

„Vala nećeš!”, odzvanjao je Iverkov glas odozdo. „Nikada te neću izvući odavde.”

„Ima li tunela?!”, upitao je Grmko dok su mu se oči caklile.

„Naravno da nema”, čvrsto je odbrusio Iverak. „Pazi se sad!” Iz vrata u podu poizletali su čekići, kao da je u pitanju neka čarolija. „Stavite ih u kolica i pazite – teški su.”

Smreki su nagnuo kako bi mu Iverak dodao alatke.

„Pretpostavljam da su tu nekada postojali tuneli”, promrm-ljao je Iverak. „Ovde su neka zaključana vrata, a iza njih sigurno idu tuneli i barem još jedna zabravljena vrata, zaključujem po odjecima i vibracijama. Ali nećemo to da kažemo ovoj dvojici.”

„Nipošto”, složio se Smreki i okrenuo glavu da se nakašlje. „Hajdemo, dečaci, da utovarimo i ove čekiće.”

Do večeri su preselili sve iz radionice, iz dvorca je stiglo piće, a mlade krtice bile su naoružane tupim mačevima i malim drvenim štitovima. Logorske vatre su gorele. Svi su posmatrali zalazak sunca u iščekivanju prve zvezde koja će prejezditi nebom. Neki mladunci su se igrali žmurke koju su započinjali pesmom: „Pronađi kralja, pronadi kraljicu, pronadi prestolonaslednicu Magličastog plašta.” Ponekad bi neko od njih upro prstom u dvorac i povikao: „Ona je unutra!”, i onda bi svi vriskali od smeha, čak i posle desetog ili dvadesetog povika. Na plaži najbližoj dvorcu Magličasti plašt životinje sa obale i zaposleni u dvorcu okupljali su se oko logorske vatre, na kojoj se već pekla riba. Vidre Taja i Zvezdana, noseći zlatne kapetan-ske vence i mačeve, odvajali su parčiće ribe za svoje blizance

Plimka i Labudovo Perce. Plimko je jeo polako i pažljivo, dok je Labudovo Perce uzela veliki zalogaj i istog trenutka nadula obraze i razrogačila oči od vreline.

„Ne bi trebalo da uzimaš toliki zalogaj odjednom”, upozorila ju je Zvezdana, čije je čupavo krzno izvirivalo oko venca na glavi. „Nije pristojno. Ostavi malo mesta za supu, koju će uskoro doneti iz dvorca.”

„Verovatno je od mene naučila kako da jede”, živahno je primetio Tajin mlađi brat Fingi. „Ja sam odgovoran za sve njene loše navike.”

„A za moje?”, zapitao je Plimko.

„Ti nemaš loše navike”, reče Fingi i, da se Plimko ne bi osećao izuzetim, dodade, „stvarno si dobar sa čamcima. Čim nabavim čamac, izaći ćemo na pučinu.”

Kapetan Taja, prijatnog lica i uvek spreman za šalu, zaista se i nasmejao. Pogledom je potražio Ješka, koji je stajao u blizini.

„Ješko, pobedio sam!”, doviknu mu.

„Čestitam, gospodine”, reče Ješko pridruživši im se.

„Pobedio u čemu?”, zapitao je Fingi.

Ješko je očekivao da će izgubiti i to ga nije oneraspoložilo. „Kapetan Taja je rekao da ćeš pričati o svom čamcu i pre nego što donesu supu”, odgovorio je, „a ja sam tvrdio da čak ni ti to ne možeš da uradiš.”

„O, Ješko!”, povika Fingi. „Duboko sam povređen!”

„A gubitnik mora da sredi oba opasača za mačeve do sutra”, nastavi Taja. „Mislim da ću ja to uraditi. Večeras sam već jednom bio zatečen.”

„Dobro je!“, uzvratila Fingi. „Ko je krivac?“

„Ti“, reče mu Taja. „Upravo si rekao da si kriv za nešto, a mislio sam da to nikad neću čuti.“

„Samo sam rekao da sam kriv zbog...“

„Rđavih navika Labudovog Perceta, znam ...“, završi Taja. „Na sreću, ona nema mnogo rđavih navika. A posle krštenja nas čeka još jedan značajan dan tako da ćemo se najesti do iznemoglosti.“

„Je l’?“, nevino primeti Fingi. „Znači, nešto se dešava?“

Naravno, veoma je dobro znao koji je to događaj. Ješko i njegova najstarija prijateljica, ježica oštih bodlji po imenu Iglica, trebalo je uskoro da pristupe Krugu, grupi starijih životinja okupljenih oko kralja. Ni jedno ni drugo nisu baš odrasli, ali su oboje bili kraljevi družbenici i već su obavljali poslove koje obavljaju životinje iz Kruga, stoga je kralj odlučio da to ozvaniči. To je značilo da je Igličina majka svake treće večeri glancala Igličine bodlje kako bi ih učinila sjajnijim, a Jabučica, Ješkova pomajka, dala mu je teglicu sa tamnocrvenom kremom za krajeve repa i ušiju, koji su bili jedini crveni delovi krzna na njemu kao i kod ostalih veverica. (Zahvalio joj se na kremi, ali je nije upotrebio.)

Ješko je ugledao Iverka daleko na plaži. Doskakutao je do njega, nameravajući da ga priupita kako ide pravljenje Fingijevoг čamca, ali je zastao kada je ugledao kapetana Tupka i njegovu ženu Čupku kako pričaju sa njim.

„Evo ga Ješko!“, povika Tupko. Krzno oko njuške mu je posedelo, hodao je pomalo ukočeno i držao u šapi pehar prepun penušavog piva od koprive.

„Reče nam Iverak kako hoće da se oženi našom Leptiricom”, reče Tupko široko se osmehnuvši. „Da se razumemo, rekao sam mu da je nikada neće videti, jer će se baviti princezom Vrbicom, baš kao i sada.” Pokazao je glavom na Bodljicu i Grmka koji su uskakivali u talase na obali. „Evo su momčići naše Bokice, a i Kvoca nam se udala, a sad su nam se Leptirica i Iverak skrasili. Jednog dana ću da podignem šape uvis i zabavljam se sa svojim unucima.”

Nebo je postalo mračnije, a vazduh hladniji. Životinje su bile srećne zbog logorskih vatri uz koje su mogle da se ogreju i mirisa drveta koje gori, kao i supe od čijeg mirisa biste odmah ogladneli i koja bi vas grejala još dok je ispijate. Bile su upaljene i svetiljke.

„Zvezda!”, povikao je Grmko.

„Tamo gore!”, zauriao je Bodljica kako bi zvučalo kao da ju je on prvi ugledao.

Začuli su se mnogobrojni uzdasi iz gomile a slabovidni ježić Zlatko koji je mnogo voleo Ješka, povikao je: „Gde, molim vas?” Zatim se začuo još jedan jauk koji je Ješko ispustio kada je Iglica, koja je posmatrala zvezde i nije gledala kuda ide, naletela na njega.

„Izvini”, rekla je. „Trebalo bi da se ne mrdam kada gledam zvezde.”

Zlatkova mama Krstica došla je da ga odvede u Jelkov tornjić gde su uvek bili dobrodošli a i odatle su najbolje mogle da se posmatraju Zvezde jezdilice. Grupici prijatelja koja se okupila oko Iglice i Ješka kako bi posmatrala nebo pridružio se i Fingi, koji se nenadano umirio i zadivljeno zagledao u

veliku zvezdu koja se zavrtela na nebu, sunovratila i ponovo odletela uvis. Pucka, koja je radila u dvorskoj kuhinji, skinula je svoju plavo-belu pekarsku kecelju i pridružila se svojim prijateljima na plaži, uživajući u njihovom društvu isto koliko i u zvezdama. Sepija Dobroga Glasa, koja je bila više sklona pevanju i uživanju u lepoti nego pričanju, pomno je pratila ples zvezda i njihovo nestajanje i ponovno pojavljivanje, koje se odražavalo na morskoj površini; kao da ju je i sâm mesec dozivao da pređe preko vode rasuvši zrak treperave svetlosti po površini mora.

Smreki čije je tamno krzno prijatno mirisalo na sveže posečeno drvo i piljevinu, hramajući je prišao Ješku kraj kojeg su stajali veverica Secko, učenik brata Jelka, i vidra Tejka, pravica. Secko je pomno proučavao istoriju i pravni sistem ostrva. Prilazeći im, mrmljao je najnoviju lekciju sebi u bradu: „...*ptica za slobodu, školjka za sveštenika, zasvođeni ulaz za dom...*”

„Zaboravi začas na lekcije, Secko”, reče mu Smreki. „Uživaj u zvezdama dok su tu.”

„O, ovaj, da. Izvinite, da, dobro!”, uzvрати Secko i revnosno pogleda u nebo.

Poslednja im se pridružila veverica Sejana, gledajući u nebo užarenih očiju i otvorenih usta. „O!”, lagano je izdisala. Fingi se nasmeja i zagrlji je.

Sejana nije oduvek živela na Magličastom plaštu. Stigla je sa zaverenicima koji su se urotili protiv ostrva ali, kada je otkrila kakvi su zaista i Magličasti plašt i njegovi stanovnici, poželela je da zauvek ostane. Još više od Zvezda jezdicica, zadivili su je i ushitali stanovnici koji su je prihvatili, zavoleli i

oprostili joj učešće u zaveri. Posebno se sprijateljila sa vidrama, te je sebi napravila udoban dom u pećini kraj obale odakle je mogla da ih čuje.

„Oh!”, svi su povikali uglas. Kiša zvezda se survavala sa neba i zakovitlavalala uvis. Okrenuli su se da gledaju zvezde koje su kružile oko dvorca poput jata ptica a zatim odlazile u noć.

„Zar ne postoji neko posebno značenje kada zvezde kruže oko dvorca?”, zapitao je Krcko. „Secko, da li ti je poznato?”

„Hm, ovaj, izvini?”, uzvрати Krcko. „Žao mi je, nisam slušao. Preslišavam se zakon o tapiserijama. Izvini.”

„Šta je to zakon o tapiserijama?”, zapita ga Sejana.

„Znaš za tapiserije”, reče Iglica, koja je pravila tapiserije – šarene, tkane i vezene slike koje su predstavljale događaje sa ostrva. „Pa, svi detalji sa tapiserija znače nešto. Cveće i sve ostalo prikazano predstavlja nešto drugo.”

„*Andeoski koren za svetost, pelin za gorčinu*”, reče Secko. „Dotle sam stigao.”

„Ne brini, Secko”, reče Fingi. „Obične životinje, kao što smo mi, ne moraju sve to da pamte. I tako, da li neko zna šta znači kada se zvezde ovako kreću – ovo kako su napravile krug oko dvorca?”

„Moja baka je govorila da moraš da gledaš u njih i pomišliš na sve svoje nade, snove i ambicije”, reče Iglica. „Gledaš u zvezde i u svoje snove kao da idu jedne uz druge. Tako je i sa našim nadama i snovima – i oni kao i zvezde zamaknu iza dvorca i nestanu sa vidika da bi se potom ponovo pojavile.”

„Gledaj u Zvezde jezdilice, gledaj u svoje snove”, rekla je Sepija pružajući šape ka vatri. „Sad sam se setila.”

„Ja samo sanjam o sopstvenom čamcu”, reče Fingi. „Nek svi sad gledaju i sanjaju!”

Svi su se nasmešili dok su im srca bila sa zvezdama. Ješko i Iglica su pomislili na sve odgovornosti i obaveze koje ih čekaju kada postanu članovi Kruga. Ješko je pomislio i na roditelje koje nikada nije upoznao. Svio je šapu preko jedine stvari koja ga je na njih podsećala – narukvice od veveričje dlake.

Smreki je pomno posmatrao nebo. Imao je samo dve želje i dva sna. Jedna je bila da najbolje što može služi Srce i ostrvo kao sveštenik, a druga da otkrije svoje poreklo.

Kao i Ješko, i on je bio siroče. Veverica Trnica ga je pro-našla dok je bio beba i odgajila u tajnosti, u doba kada su životinje koje su imale krivu šapu kao on bile ubijane. Ješko je bio uveren da je Trnica znala mnogo više o njemu – o tome ko je zapravo on – nego što mu je ikada rekla. Brat Jelko ga je nazvao „Smreki lutalica”, a bilo mu je jasno da to nije samo zbog putovanja na Ostrvo belih krila gde je Ješko otkrio ko su mu roditelji. I Smreki je hteo da sazna ko su mu roditelji.

Jedna zvezda se velikom brzinom sunovratila i zablesnula Smrekija, koji je morao da se okrene i zatvori oči. Odjednom se stresao, progutao knedlu i šapom pritisnuo stomak kako bi obuzdao mučninu.

„Je li ti dobro?”, pitao ga je Ješko.

„Ne znam”, prošaputao je.

I dalje zablesnutih očiju iza spuštenih kapaka, sasvim jasno je video veoma svetle ispružene kandže i nešto plavo, nešto što je trebalo da prepozna, a zatim i srebrni odblesak noža.

„Dobro mi je”, odgovorio je na Ješkovo pitanje. Više nije bilo ni kandži, ni plavetnila, niti noža – ali ih je sve već dobro osmotrio.

Niko nije primetio galeba koji je te noći preleteo ostrvo sa ribom u kljunu u nameri da negde sleti i proguta plen, ali je riba bila trulog ukusa, te ju je ispustio i nastavio da leti daleko iza izmaglice – i dalje neprimećen.

